

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 62.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392503248/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

«Mo'r, nu er det blevet Sommer.»

— — — — —
Hvor lykkeligt var det ikke at stavre om i Stuerne og hilse på alt det gamle, kendte og se det som i et nyt og eventyrligt Skær, at kysse Dukkerne Gensynskys, at kigge ind til den gamle Skriver og møde hans skelende Blik, at lade Pjusk hakke sig i Fingrene og se dens Fjer skinne som Guld i Solen, og så igen huske på, at det var blevet Sommer og krybe op i Vinduet og se ud i den højblå Luft, over de grønne, svulmende Kroner til den åbne, friske Fjord, hvor de hvide Sejl gled hen —

«Mo'r, Anton!»

Han tumlede ned på Gulvet, hvor havde han dog haft sine Tanker henne — Anton — ind til Moder —

«Mo'r, Anton?»

Moder sad og læste, da han kom; hurtigt lagde hun Bogen fra sig og så på ham:

«Stille, Tue, du er endnu svag.»

«Mo'r, Mo'r, Anton?»

Moder tog hans Hænder i sine og med sagte, blød Stemme sagde hun:

«Tue, Anton er kommet ud på Kirkegården til Alf.»

— — — — —
Græde — græde — græde — græde over Alf og Anton, føle den gamle Vunde springe op og bløde, bløde, og den nye smærte og bløde — Alf og Anton døde — døde bægge to — bægge begravne under Jorden — aldrig mere skulde de danse og le — aldrig mere lege og springe dér nede i Haven, plukke Blomster og spise Stikkelsbær — aldrig mere skulde han se dem og tage dem i Hænderne — aldrig mere — men hvorfor skulde de dø, hvorfor?»

«Mo'r, hvorfor skulde Alf og Anton dø?»

«Vi skal alle dø, Tue.»

«Jamen, Mo'r, jeg døde jo ikke.»

«Nej, ikke den Gang.»